Ч. 245. Неділя 13 падолиста (31 жовтня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — Чутка про з'їзд царя Николая з німецким цїсарем Вільгельмом. — Що дїесь з балтийскою фльотою. — Ситуация під Порт Артуром і під Мукденом.)

На оногдашнім вечірнім засїданю промавляв насамперед пос. ґр. Войтіх Дїдушицкий і доказував, що хто дбає про економічний стан краю, той повинен памятати на рівновагу в в буджеті; сойм повинен длятого бути вздержливим у видатках. Дальше обговорював бесїдник адміністрацию краю і полемізував з пос. Стояловским а наконець звернув увагу на то, що суспільність повинна памятати на то, що до чувств релiґійних не належить юдити одні верстви суспільности против других. — Пос. Стапіньский обговорював надужитя старости в Яслї, відтак жалував ся на то, що більшість сойму переходить над многими внесенями до порядку дневного і заявив наконець, що буде голосувати против буджету. — Пос. Ґломбіньский говорив на темат зґідливости сойму супротив другої народности і иньших віроісповідань. Се підносив він тим більше длятого, що вільнодумна партия на Буковинї не хоче признати прав Поляків а на Шлеску Нїмцї виступають против славяньских паралельок. Бесїдник полемізував також з пос. Корольом, Стапіньским і Стояловским а наконець заявив, що буде голосувати за буджетом.

По промові пос. Крамарчика, котрий заявив, що католицко-селяньска партия буде голосувати против буджету і по промові д-ра Лео промовив Є. Е. п. Намістник ґр. Андрій Потоцкий і сказав насамперед, що коли обнимав свое становище, прирік бути зовсїм безсторонним в справах національних і суспільних, але рівночасно поставив собі за задачу виступати енерґічно против змагань викликувати непорядки і незаконности та буде й дальше того держати ся. П. Намістник відповідав на закиди пос. Короля і сказав між иньшим, що власти виступають не против всїх товариств „Січи“, лиш против тих товариств, котрі по селах викликують тероризм, а що до подїї в часї посьвяченя угольного каменя під „Народний Дім“ в Копичинцях то сказав п. Намістник, що староста хибно приміняв закон, а комісар виконуючи дане єму старостою порученє, поступив нетактовно. П. Намістник в письмі до старости в Гусятинї загрозив дисциплінарними карами, коли би щось подібного ще раз повторило ся. Що до старости в Товмачи, то сказав п. Намістник, що староста рішучо випирає ся того, мов би він переслїдував Русинів, бо уважає то за неетичне. Наконець відповідав ще п. Намістник пос. Стапіньскому і Крамарчикови і на тім закінчено ґенеральну дискусию, а ґенеральними бесїдниками вибрано пос. дра Олесницкого против, і пос. Рутовского за буджетом.

Берлиньска ґазета „Berl. Tageblatt“ подала була сими днями чутку з Петербурга, що небавком має наступити з'їзд царя Николая з цїсарем Вільгельмом. Чутку ту тепер запречено, але що згадана ґазета подала єї була в зовсїм рішучій формі, а тота ґазета має звичайно добрі інформациї, то годить ся послухати поясненя до тої чутки, яке подав був петербурґский кореспондент тої ґазети. Він каже, що то воєнна партия в Росиї перла царя Николая до війни з Японією і він видить, що тота партия щораз більше роздуває огонь і заострює конфлікт з Анґлією. Царя бере вже страх перед наслїдками тої воєнної акциї, тим більше, що він в засадї єсть за миром і що видить сумні наслїдки війни для добра своєї держави. З другої же сторони Нїмеччина держала ся доси строгої неутральности і не причиняла клопотів Росиї анї не проявляла охоти посередництва між воюючими сторонами. Питане, чи тепер цар не змінив своїх поглядів і чи не хоче він особисто порозуміти ся, о скілько може числити на поміч

Історня з індиками.

(З францускогo — Рене Базена).

Більша посїлість, про котру бесїда, лежала недалеко Домб і граничила з Брес, де є дуже богато ставів і дуже рідоньких дубових лїсів, богато корчів і ще більше мух і комарів. Цїле лїто не чути в тїй околици майже нічого крім бренькоту мух і комарів.

Аби дістати ся до Брес, мусить ся зійти з гостинця і пустити ся одною з тих доріг, що крутять ся між безконечними луками то на право то на ліво, стають раз вузші, раз знов ширші і як здаєть ся, не мають ніякої властивої цїли, саме так, як богато з наших бесїд, котрі по найбільшій части говорить ся, а они ні до чого не доводять.

Ті стежки і дороги, котрі так довільно ведуть через луки і пасовиска, суть то по найбільшій части скриті дороги лисів і заяців, дороги, звістні дуже добре вівчарам і мисливцям і на котрих цїлком сьміло можуть трудящі пауки розснувати свої сїти, а ніяка злоба рука не знищила би їх. В тїй околици між Дом і Брес аж кишїло від зьвірини. Очивидно для єї стереженя мусїли бути побережники.

Один з тих побережників, іменно Рестаня, нїколи не виходив з тої околици, до котрої впрочім був подібний і єго цїлий ум був досить нерозвитий. Цїлим єго бажанєм було то, аби так само як і єго отець — також побережник — міг в тїй самій посїлости до кінця житя жити і умирати, бо він любив той кусник землї, де знав кождий корчик, кожде дерево, кожду дорогу і стежку.

Він бажав аж до смерти мешкати в червонім цегляним домку під лїсом на полянцї — бо тут мешкав і єго отець — носити на шиї мосяжну бляху, котра вказувала, що він є державою признаний побережник, і як з одної сторони наганяла лїсним злодіям перед єго особою страху, так з другої у властителів лїсів і піль викликувала для него поважанє, так само як свого часу для вітця.

Уряд свій обійняв перед двома місяцями. Коренастий, плечистий, з оброслим лицем, як який бурский ґенерал, молодий і витревалий в ходї, досьвідний і знаменитий ловець зьвірини, був би він при своїй вдачи знаменитим побережником і дуже щасливим чоловіком, коли би — мав більше зимної крови. Однако скок сернюка, або наглий лопіт крил якого птаха виводив єго з рівноваги. Рестаня зле тоді цїляв і так само зле стріляв.

— Бідний хлопче — сказав одного дня до него єго пан — я був би нещасливий, коли би мусїв тебе прогнати. Ти знаменито надавав би ся менї, коли би не був такий нерозумний!..

— Алеж, ласкавий пане, то не моя вина!

— Нї, певне нї, зьвірина тому винна, того я цїлком не хочу перечити. Але задля тебе хоче менї трех сусїдів зробити пропес. Я мушу застрілити річно 3000 кріликів, бо они роблять моїм сусїдам шкоду, а ти всїх їх пускаєш, замість їх стріляти!

— Пане, то буде инакше, обіцюю вам, як називаю ся Рестаня!

Того самого дня, коли лиш смеркло, пійшов Рестаня дійстно до одного старого чоловіка, до котрого звичайно нїхто не ходив без особливших причин і котрий мешкав сам один в маленькім домку, віддаленім о яких три кільометри від села, серед лїску.

— Ти худоба, Жане Рестаня — почав знахор свою промову на заявлене побережника, чого прийшов. — Длячого не прийшов ти скорше до мене?... На щастє я бажаю тобі добра.... Прийди нинї в ночи о 11-ій годинї знов до мене, уважай добре, аби тебе при тім нїхто не підглянув, а я заведу тебе на місце, де научиш ся певно цїляти.... А принеси з собою свою рушницю і торбу з набоями.

Не бути заміченим було легко, бо ліс і луки були союзниками ночи. Жан застукав несьміло годину перед північчю до вікна знахора і кілька мінут пізнїйше можна було бачити обох мужчин, як они оминаючи гостинець спішили полями, перескакуючи через плоти і рови.

Так ішли досить довго, відтак завязав знахор свому товаришеви хустиною очи і повів єго дорогами, які лиш єму були звістні і в ночи.

— Зігни ся — сказав вкінци.

Жан зігнув ся.

— Встань і здойми хустину.

Побережник піднявши ся, почув якийсь шум і лопіт о мур, з котрого відпадав тинк. Розглянувши ся трохи довкола себе, пізнав, що єсть в курнику, котрого одиноке, маленьке, під самим дахом уміщене віконце лиш дуже мало воздуха допускало до середини.

німецкої дипльоматиї в справі залагодженя всхідно-азийского конфлікту. По запереченю чутки, відпадає і поясненє до неї, але оно все-таки по части характеризує відносини в російских верховодячих кругах.

Де тепер обертає ся балтийска фльота, не знати; єсть лиш чутка, що она переплила без перешкоди через Ґібральтарский пролив і тепер пливе мабуть до каналу Суезкого. Здає ся, що ще перед тим має она сполучити ся з добровольною фльотою Чорного моря, котра має везти для неї вуголь і воду, та взагалі все то, що потреба для запровіянтованя воєнної фльоти. Часть чорноморскої фльоти стоїть вже коло острова Крети і туть мабуть дожидає балтийскої фльоти. Питанє тепер, що зроблять Анґлійці і чи схотять перепустити обі фльоти через канал. Єсть чутка, що Анґлійці мають охоту сперти тут російску фльоту. Але хоч би й не сперли, то переплив буде все-таки значно утрудненый, бо така маса кораблів не зможе відразу переплисти через канал, бо спинила би весь рух торговельний, що мусіло би відбити ся з великою шкодою для торговлі других держав; коли ж кораблі будуть плисти лиш частями, то дорога значно опізнить ся.

Як стоїть справа під Порт Артуром, годі знати; єсть загальний погляд, що кріпость вже не буде могла довго устояти ся. З російскої же сторони кажуть, що Японцям не удало ся доси заняти ані одного з головних фортів. Они взяли лиш форт Куропаткіна, висунений поза головні форти, а під фортом Ерлюншаном розбили лиш якусь стару батерию. Єсть чутка, що ґранат японьский впав до форту Іцшан і розбив там стацию контрольну для мін межи фортами, внаслідок чого вибухли міни і при тім згинуло і було ранених 600 до 700 Росиян. Під Мукденом ситуация також неясна. Даньский аґент маринарки, поручник Твермес, що вернув з далекого Всходу до Петербурга, розповідає, що заграничні відпоручники войскові, котрі були при російскій армії, вертають вже домів, бо суть того переконаня, що перед весною не прийде до ніякої важнійшої акциї воєнної.

Новинки.

Львів дня 12-го падолиста 1904.

Іменованя. П. Мінїстер зелїзниць іменував ревідента Вол. Щербицкого, заст. начальника фінансового і рахункового відділу в дирекциї у Львові, начальником такого відділу в Станиславові. В окрузї львівскої дирекциї принято М. Барткевичівну манїпулянтку для Золочева та іменовано Льва Кобрина аспірантом в Терноноли. Перенесені офіцияли: Каз. Желехівский з Лукавиці-Ліска до Хирівскої Посади, Вол. Грень зі Стрия до Лукавиці-Ліска; іменований ревідентом Антін Шнайдер з Підзамча до дирекциї у Львові, ад'юнкт Ст. Матейко з Городка до Переворска; асистенти Лев Щеклик з Устрик до Городка і К. Домбровский з Переворска до Устрик; канцеліст Волод. Кляйнберґер зі Львова до Тернополя; манїпулянтки: Ванда Крижановска з Хирівскої Посади до Переворска, Вільг. Прогаска з Городка до Львова, Ґіз. Дробнерівна з Підзамча до Львова, Роз. Фрілїнґ зі Стрия до Львова і Олена Бараньска з Перемишля до Львова.

— Ц. к. Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителів середних шкіл: Ал. Маковского в ґімн. Франц Йосифа у Львові для філії і Стан. Півка в тій самій ґімназиї для головного заведеня; — перенесла Волод. Кмета заст. учителя з учительскої семинариї в Сокали до учит. семинариї в Станиславові; — іменувала в народних школах: Волод Секетиньского і Март. Островского учителями 6 кл. шк. муж в Раві рускій, Дав. Нахта учит. мойсеєвої релїґії в 5-кл. муж. школї в Монастирисках і Брон. Терликовского упр. 4-кл. шк. в Радимні; упр. 2-кл. шк. шкіл: Матея Куплика в Березові вижнім, Йос. Пісецкого в Заклїчині, Онуфр. Дуба в Висоцку і Йос. Дуба в Ветлині; учителями (-льками) 1-кл. шк.: Мар. Яськевича в Трепчи, Ів. Вобовского в Беневій, Ів. Шмуду в Плазі і Ант. Георгіївну в Добрянах. — Ц. к. Краєва Рада шкільна вилучила громаду Білявинці в бучацкім окрузї із шкільного обсягу в Петликівцях і зорґанїзувала 1-кл. школу в Білявинцях; перемінила 1 кл. шк. в Тучнім, перемишляньского округа на 2-клясову і порішила будову 1-кл. шкіл в Тростянци, мостиского округа і в Деляві, товмацкого округа, при помочи запомоги з краєвого фонду шкільного.

— Нещаслива пригода. Межи Журавицею а Перемишлем при обминаню поїздів особового і тягарового зломала ся дошка з тягарового поїзду і ударила всею силою машиніста Дїлиньского по голові. На щастє на машині був іспитований ученик на машиніста і сейчас задержав поїзд, почім передав смертельно смертельно раненого Дїлиньского під лїкарску опіку та при помочи кондуктора спровадив поїзд до Перемишля.

— Землетрясенє в Християнії. Велику панїку викликало з кінцем місяця жовтня землетрясенє в Скандинавії, в окрузї міста Християнії. Був се неожиданий феномен, бо землетрясенє — дуже рідко, майже виключена поява в Скандинавії. Ґеольоґи подають, що подібного землетрясеня не було ще від р. 1803. Степень сили сего найновійшого землетрясеня можна оцінити після того, що в численних домах потворили ся щілини, порозлували ся печі і обрушили ся димарі. На одній із улиць часть хідника підняла ся на кілька стіп, на фабриках пійшли дзвони в рух самі від себе. Один сьвідок сего явища природи каже, що вперед роздав ся глухий грохіт, подібний не то до віддаленого грому, не то до їзди тяжких гармат. Вслїд за тим роздав ся знов глухий гук, що тревав довше, однак з меншою силою, як попередний трескіт, а відтак все стихло. Всюди на улицях стояли густі товпи, що покинули свої доми. Особливу панїку викликало се явище в однїй церкві, де в тім часї відправляли ся богослуженя. Затривожений нарід кинув ся до дверий, але пастореви удало ся успокоїти людий і продовжити богослуженє. Всеж таки не обійшло ся без калїцтва і кілька женщин зомлїло. Після обчислень проф. Бреґера чути було землетрясенє на просторі 700.000 квадротових метрів.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує:

По мисли розпорядженя ц. к. Мінїстерства

— Поклади рушницю на праве плече — сказав знахор — держи еї просто і поклади руки на кольбу.

Побережник послухав. Він почув заразом, як щось тяжкого на дуло сїло і сильно хитало ся, немов би хотїло переважити рушницю.

— Не обертай ся, Жане Растеня і взагалї не рушай ся з місця — відозвав ся знахор. — Він злетїв би. То індик, що сидить на кінци твої рушниці. А я кажу тобі, що ти не хибиш анї одного одинокого крілика, коли той індик буде аж до рана спокійно сидїти на твоїм оружию. Тоді ти виграв!

— Так, оно менї поможе — воркнув Жан.

Вскорі лишав ся він сам і нудно почали волочи ся нічні години. То був жовтень і день довго дав на себе ждати. Він мерз і хоч як хоробро держав ся против всякого порушеня, то однако дрож, яка его переймала, о мало що не збудила птаха, що сидїв па кінци рушниці.

Курити також не міг, бо за найменшим порушенем, яке важив ся зробити, чув зараз неспокійне пулюканє індика, що сейчас успокоював ся і засипляв, скоро лиш Жан тихо стояв.

Вкінци видавало ся, що малий округлий отвір під дахом трохи забілїв. Жан приглядав ся ему уважно, аби передчасним рухом не позбавити ся овочів своєї довгої нічної варти, аж коли побачив і напевно пересьвідчив ся, що день таки настав і зазирає таки добре через вікно, кинув індика в гору аж під банти курника і утїк.

Вернув до дому з сильною вірою в серци, що чари помогли. І без сумніву мусїло так бути, бо від тепер мав побережник величезне довіріє до себе і від тої ночи не було в цїлім краю довкола лїпшого і зручнїйшого мисливця на крілики і заяці, як Жан Рестаня.

То була перша пригода з індиком в житю Жана Рестаня. Але она не була послїдна. Прийшла ще друга.

Минуло кілька місяців. Побережник занедужав. На нозї зробилась ему рана.

„Змия укусила“ — казали одні; — „шрот лїсного злодія“ — говорили другі; — „ей, тернє скалїчило“ — сказав Рестаня.

Нїхто не довідав ся правди крім старого „офіцира здоровля“, котрого цїлий сьвіт називав „доктор Бефіно“, старий пан, котрий нїколи не відповідав на питанє, нїколи не слухав, що до него говорено, глядів недужим від нехочу в очи, киваючи білою головою сюди й туди і вкінци говорив: -- „Возьміть на перечищене!“

Позаяк люди з Домб від давних лїт не чули від свого лїкаря ніякої иншої ради, прийшли поволи до пересьвідченя, що цїлком непотрібно ходить до него і або слухали, або й не слухали тої его звичайної ради. Деколи в обох случаях ставали здоровими. А лїкар довідував ся о тім через других. Его біла кобила, що мала хвіст як кисть, майже не потребовала більше виходити із стайнї. Лїкар продав еї відтак і став лїкарем ординуючим дома, але не відвідував недужих.

Лиш дуже рідко можна его було бачити, як грубий, черевативй, плечистий, з гладко виголеним лицем ішов через село і при тім поздоровляв людий лиш очима, та гладив головки вівчарских дїтий, котрих родичі колись були его пацієнтами.

Тепер справдї майже нїхто не заходив до него, хиба що лучило ся яке нещастє, або коли хто в селї повісив ся або утопив ся і в тім случаю удавано ся лише тому до него, що він жив добре з префектом. В тім лежала цїла его сила. Деякі дурні ще й тепер заходили до него, коли їх напала яка слабість, що могла бути „вилїчена“. До тих дурних належав і Рестаня.

Він увійшов до дому, котрого жалюзиі в лїтї і в зимі майже все були замкнені, показав свою рану докторови Бефіно, той кинув байдужний погляд на хору ногу, порпав дальше гачком в огни на комині і мовчав.

— Ну, пане доктор? — спитав вкінци Рестаня — що ви гадаєте о тій ранї?

„Офіцир здоровля“ обернув ся, поглянув в щирі очи побережника і сказав:

— Гадаю, що на то єсть средство.

— Я его спробую — крикнув живо Рестаня

— Не то що ти гадаєш, инше, средство на тяжкі случаї.

— А що то таке?

— Олїй з індиків.

— Що — о?

— Олїй, який треба приладжувати з індиків.... Але... то... така... погана робота.... Довго треває і ти мусїв би менї принести чотири або пять індиків і то що вісім днів....

„Чому ні — гадав побережник — то средство, хто знає, чи не буде добре. Індик вилїчив мене вже від моєї полохливости, чому би другий індик не мав вилїчити від рани?“

Лїкар, що не переставав приглядати лицю побережника, пізнав, що ему треба говорити дальше.

зелїзниць з дня 5/10 с. р. ч. 17.765 вільно надавати яко пакунок в руху льокальнім ц. к. зелїзниць державних лижви „скі“. — Належитість перевозова за одну пару лижев буде виносити 20 с. За одним рецеписом можна надати дві або більше пар лижв в однім пакунку, наколи они служать до ужитку надавця, або осіб з ним їдучих. — Вагу цїлого такого пакунку обчисляє ся в той спосіб, що за одну пару бере ся пересїчно 6 К, а винайдене число заокругляє ся на 10 К (пр. 4 парі по 6 К = 24 К, що дає по заокругленю 30 К.) Лижв таких не вільно брати з собою до ваґонів.

— Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 падолиста 1904 входить в житє додаток I до тарифи часть II, зшиток 2 з 1 марця 1904.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в жовтни с. р. 14.138 важних поліс з премією 131.772 К 94 сот.; від початку року до кінця жовтня видано 150.701 важних поліс з премією 1,378.625 К 05 сот. Попередного року до кінця жовтня було 126 094 важних поліс з премією 1,136.164 К 87 сот., сего року єсть о 24.607 поліс і 242.460 К премій більше.

Шкід в жовтни зголошено 158 случаїв. Більші пожари були в Топорові пов. брідского 14 шкід, в Чижові пов. золочівского 11 шк., в Войнилові пов. калуского 8 шкід і в Залипю пов. рогатиньского 18 шкід. Всїх шкід від початку року по конець жовтня було 1857, з котрих 1829 вже виплачено, 4 шкоди находять ся в лїквідациї, а виплату 24 відшкодовань на разі з причин правних вздержано.

Сума всїх 1857 шкід разом з коштами лїквідациї виносить загально 1,107.428 К, з того 581.981 К звернули товариства реасекурацийні а 525.447 корон лишаєсь на власний рахунок Товариства.

В роцї 1903 по конець жовтня було 1608 шкід в сумі 887.060 К з того випадало на власний рахунок 426.651 К.

Фонди Товариства виносять з кінцем жовтня 1,121.109 К 84 сот. і зложені суть в цінних паперах і вкладках.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 11 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·—; жито н. 6·90 до 7·—; овес 6·30 до 7·00; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·00 до 10·20; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·25 до 10·25; вика 6·50 до 6·75; бобик 6·50 до 6·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 8·25 до 8·50; хміль за 56 кільо 230·— до 240·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 58·— до 72·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 22·— до 24·—.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові** з днем 31 жовтня 1904 р.

Пасива:

	Кор.	с
1. Фонд резервовий і специяльна резерва	22.341	10
2. Фонд на ріжницю курсів .	3.602	60
3. Удїли членьскі (3254 членів)	129.521	20
4. Вкладки на 1727 книжочках (від 1 жовтня 1904 р. вложено корон 806.759 с 59 — виняло корон 522.256 с 55)	1,729.092	96
5. Кредит банковий	27.300	—
6. Сальдо відсотків	70.509	51
7. Побрані кошти судові . . .	993	54
8. Задержані кавциї	5.000	49
9. Непіднята дивіденда за рік 1902/3	3.055	68
10. Решта зиску за р. 1903 . .	1.349	46
Сума . . .	1,992.766	54

Актива:

	Кор.	с
1. Стан 2920 позичок . . . . (від 1 січня 1904 р. уділено корон 580.361 — сплачено корон 344.435 с 09)	1,566.748	26
2 Цінні папери	142.193	—
3. Вкладки в руских Товариств. кредитових	161.174	03
4. На рахунку біжучім . . .	90.000	—
5. В щадници почтовій, Відень	3.507	21
6. В готівцї	8.231	92
7. Ріжні дебитори	116	10
8. Кошти адмінїстрациї . . .	20.796	02
Сума . . .	1,992.766	54

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 падолиста. Мінїстерство просьвіти надало право публичности на рік шкільний 1904/5 першій клясї руского лїцея дівчат в Перемишли.

Триєст 12 падолиста. Вчера о 9 год. вечером зібрала ся на корзо гурма народних лїбералів і демонстрацийно ходила улицями міста. Загалом було 600 демонстрантів. О 10 год. демонстрация скінчила ся зовсїм спокійно.

Петербург 12 падолиста. Шеф штабу V. корпуса армії ґен.-майор Еверт іменований ґенеральним кватирмайстром польного штабу Куропаткина.

Вашинґтон 12 падолиста. Президент Розвельт оголосив, що Гай позістане і в часї нової президентури секретарем державним.

Льондон 11 падолиста. Бюро Райтера доносить з Канеї (на острові Крета): Російскі кораблї „Сисой великий“, „Наварін“ і два кружляки в супроводї одного корабля добровільної фльоти прибули вчера до заливу Суда. На корабли „Сисой“ єсть адмірал Фольтерзам.

Гельзінґфорс 12 падолиста. Прибув тут сенатор Шавман (батько того, що убив ґен.-ґубернатора Бобрікова) з Або. На двірци повитала его публика грімкими окликами і відсьпіванем патріотичних пісний. Також і перед помешканем зроблено Шавманови овацию.

Петербург 12 падолиста. Російска аґентия телеґрафічна називає неправдивою вість розширену за границею, мов би під Ракітною в курскій ґубернії виконано замах на зелїзницю. То була лиш „случайна“ пригода без злого наміру поїзд вихопив ся із шин і при тім згинуло 3 людий, а 9 єсть ранених; один ваґон товаровий розбитий зовсїм, а один особовий ушкоджений.

Петербург 12 падолиста. Намістник Алексієв був вчера на авдиенциї у вел. кн. Алексія Александровича.

Ковно 12 падолиста. Коло Росїни убили робітники тамошного властителя більшої посїлости барона фон дер Реке за то, що він казав розігнати забаву устроєну без его призволеня.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Отже, як кажу, потребую до того пять індиків, аби зробити той олій.... Ані одного менше, розумієш?

— Будете їх мати — відповів побережник — але чи я на певно буду здоровий?

— Ще заки зужиєш фляшину, яку тобі дам.

Побережник відійшов і відповідно до обіцянки приніс першу, потім другу, відтак третю індичку.

Вибирав їх з поміж свого власного дробу і нїколи при виборі не гадав, що они его коштували, хоч добре бачив, що з кождим тиждем індички більше важили.

„Властиво глупо з моєї сторони — гадав при четвертій індичцї — доктор не дав менї ще нї каплї олію, а я даровую ему весь мій дріб! То надто глупо!

І коли четвертого тиждня появив ся кулїючи в домі лїкаря, ніс під пахою дуже малу і худу птицю.

— Ох, якаж то марнота! — крикнув до него лїкар з балькона, але руку по індика все таки витягнув.

Побережник відповів голосом не конче чемним:

— Ех, пане Бефіно, коли ви з тучених не могли доси зробити олїю, то може скорше з умієте витиснути его з худої птицї!

І Рестаня кинув на доктора недовірчивий погляд.

— Зле ти гадаєш, Жане Рестаня. Але все таки дай індичку. На другий раз ти чей зробиш лїпший вибір, правда?

Лїкар поклав індичку на безпечне місце і вернув з фляшиною, в котрій була жовтава теч, що судячи по красцї могла бути оливою.

— Я хотів тобі дати лїк аж тодї, коли зроблю олїй з усїх пятьох індиків, але коли ти — як бачу — такий нетерпеливий, то бери его вже нинї, смаруй тим свою ногу, друже, а вскорі будеш здоровий.

Вигляд лїкаря при передаваню того лїку якось несподобав ся нашому побережникови. В нїм обудило ся підозрінє. Вернув знов, але — без індички. Вернув, але — в такім часї, коли его не надіяно ся.

Три дни по відданю четвертої птицї, в часї обіду, закрав ся Рестаня до огорода лїкаря, війшов на ґанок, отворив жалюзиї і побачив, що лїкар сидить коло стола, а перед ним здіймає ся пара з лише що поданої печенї „з лїчничої індички“.

Для побережника не було вже сумнїву. Війшов сьміло і рішучо до дому, отворив двері до комнати, в котрій лїкар обідав і на голосні слова лїкаря:

— Хто тут? Тепер не є ординацийна година, чого хочете? — відповів побережник:

— Будьте спокійні, то я! Я хотів лиш побачити, як ви фабрикуєте олїй!

Оба мужчини поглянули на себе, почали сьміяти ся, очивидно кождий на свій спосіб і — не бачили ся більше нїколи.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).